

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
JŪLIJS

*„Dievs ar Svēto Garu
un spēku svaidīja Nācarieti
Jēzu, kas staigāja, labu
darīdams un dziedinādams
visus velna nomāktos,
jo Dievs bija ar Viņu.”*

(Apd 10, 38)

Kāpt kalnā

VĀJUMA SIRDĪ

Kādā valstī bija gaidāms, ka tajā ierasies Dievs. Pavalstnieki strādāja, lai viss izskatītos vislabākajā kārtībā, bet kāds vīrs nepiedalījās šajos darbos. Kad valsts ministrs viņam jautāja: „Kāpēc tu nenāc?” Viņš atbildēja: „Man jā sagatavo savs mājoklis Dieva vizītei.” Ministrs pasmejās: „Vai tad Dievs ies pie tevis?” Nabadzīgais vīrs atbildēja: „Kas, ja ne Dievs, nāks pie nabaga?” Mūsu pasaule baidās no vājuma, tā ienīst vājos un vecos. Pasaule ir sadalījusies divās daļās – tajos, kas ražo, un tajos, kas tiek nicināti. Tā ir panākumu civilizācija, kas ienīst tos, kuri negūst panākumus, un uzskata tos par liekiem, tāpēc piekrit to iznīcināšanai – aborti, eitanāzija. Mēs sevi nicinām par savu vājumu, jo mums arvien liekas, ka maz saražojam un ka citi to dara

labāk, tātad ir pārāki. Mēs nevaram piedot citiem viņu vājumu, jo nespējam atzīt savu. Kad citi kļūdās, mēs kļūstam agresīvi pret viņiem un esam gatavi viņus iznīcināt, lai viņi neatgādinātu par vājumu, kas mīt mūsos. Bailes no sava vājuma mūs noved pie varas un produktivitātes kulta, pie hiperaktivitātes kulta. Ja esam tie, kas ražo, tad esam vērtīgi un netiekam nicināti. Mēs darbojamies, esam hiperaktīvi, lai nejustu sirdsapziņas pārmetumus, ka Dievs mūsos ir miris. Mūsu aktivitāte nodrošina vērtības apziņu, un mūsu nespēja patiesi milēt paliek aplēpta. Hiperaktivitāte nāk no nespējas piedzīvot klusumu sevī. Mums ir bailes no mīlestības, jo tā prasa patiesi ielūkoties sevī, redzēt savas sirds noslēpumu, tas ir, savu vājumu, trauslumu, savas dzīves īslaicību, nāves tuvumu. Tas, no kā tu bēdz, tevi izglābs, tavas vientulības sirdī ir Sakraments, tavā vājumā slēpjas Dieva klātbūtnes iespēja, tava Pes-

tišana. Evaņģēlijs ir aplēpts vājuma sirdī, tajā, no kura šī pasaule bēg. No klosteriem, kur mūki sevi brīvprātīgi atdod mūža ieslodzījumam, no šķīstības celibātā un laulības dzīvē, no Krusta, pie kura par mums ir nomiris Dievs. Nabadzībā un vājumā piedzimst Kristus – Pestītājs, pasaules vājuma sirdī mēs atrodam Dievu. Mūsu vājuma sirdī vēlas piedzimt Jēzus. To, kuru pasaule ienīda, Dievs izvēlējās – vājo, nepazīstamo. Tāds bija Jēzus uz zemes līdz pat Krusta nāvei. Mūsu sirds ir noslēpums, un mēs varam atklāt patiesību par sevi tikai tad, kad mīlestība piedzimst mūsos. Tikai ieejot šajā mīlestības noslēpumā, tuvojamies Dievam, mums atklājas patiesā gudrība, kas ir bērna gudrība mūsos. Dievs ienāk vājumā, nevis spēkā. Mūsu lepnums,

kas nespēj atzīt patiesību, neļauj mīlestībai un priekam piedzimt mūsu sirds vājumā, piedzimt bērna priekam, jo esam norūpējušies par to, ko ražojam. Mums nav jāskumst par miesas un dvēseles vājumu, bailēm, jo tie var kļūt par līdzekļiem, lai sastaptu Dievu. „Tā spēkā, kas mani dara stipru, es spēju visu,” saka apustulis Pāvils. Spēt visu ir daudz vairāk, nekā ražot kādas lietas. Un tas ir iespējams tikai tad, kad mūsos ienāk Kristus spēks. Lai Dievs ienāktu mūsos, mums jāpieņem mūsu nabadzība un trauslums, jo Dievs mil ienākt šajā vājumā, mums tas jādāvina Jēzum, un tad mūsos piedzims patiesais pestīšanas prieks, Dieva bērna prieks. Tev nav jāklūst varenam, bet jāklūst par cilvēku. Vienīgi tevīs dēļ Dievs kļūva par cilvēku. Kopš pasaulē piedzima Jēzus, tā ir sadalīta. Ir tie, kas atmet vājumu, un otri, kas atzīst, ka tajā izpaužas Dieva spēks.

Priesteris Māris Ozoliņš

LITURĢISKĀS MŪZIKAS DARBNĪCAS LIEPĀJĀ

No 27. jūnija līdz 2. jūlijam Liepājas Svētā Dominika klosterī poļu komponista un diriģenta Pāvela Bembeneka vadībā piekto reizi notika Liturģiskās mūzikas darbnīcas „Jēzu, uzticos Tev!”. Tās pulcēja 75 dalībniekus un 11 bērņus, kuri ieradās no 17 Latvijas pilsētām un Lietuvas. 35 cilvēki darbnīcās piedalījās pirmo reizi. Madonu Liepājā pārstāvēja piecas dalībnieces (attēlā), neskaitot ērgelnieci Ilzi Tomsoni, kas pārcēlusies uz dzīvi Liepājā.

Ineta: – Tā bija jauka un brīnišķīga nedēļa. Dienas pagāja ātri un piepildīti ar Dieva mīlestību, kas straumēm plūda no komponista un diriģenta Pāvela. Tik liela mīlestība pret katru dziedātāju un muzicētāju! Vienkāršība un laipnība, apbrīnojams kustīgums. Dieva mīlestību sajutu no visiem – gan dominikāņu tēva Oskara OP, organizatores Kristīnes Locikas, gan brāļiem un māsām Kristū. Garās mēģinājuma stundas pagāja nemanot, atpūtas brīžos baudījām jūru. Paldies luterāņu draudzei un bīskapam Hansam Jensonam par naiktēmām! Neaizmirstams likās mēģinājums Svētās Trīsvienības katedrālē, pasaulē lielāko mehānisko ērģeļu pavadījumā. Tāpat asaras reizēm traucēja dziedāt dzīves pabērņiem sociālās aprūpes centrā. Iespaidīga bija Svētā Mīse Liepājas Svētā Jāzepa katedrālē, kur pievienojās orķestris.

Tikai dažas komponista Pāvela atziņas: – Svarīgs ir teksts un dikcija. Dziedot nav vajadzīga profesionalitāte, bet gan īstenība. Ar šo mūziku jādžīvo! Svarīgi, kāds nodoms ir dziedājumam, ko dziesma nozīmē man.

Agita: – Darbnīcas šoreiz vairāk izdriņķoju caur iekšējo lūgšanu un dziesmu saturu. Varēju apmeklēt grēksūdzī, no tēva Oskara OP saņemt vērtīgus garīgos padomus, ik dienas pieņemt Euharistiju. Ļoti uzrunāja Svētās Trīsvienības katedrāle, un labs piedzīvojums bija uzkāpt baznīcas tornī, redzēt skaisto panorāmu. Kur nu vēl grandiozās ērģeles ar tik daudzām stabulēm un iespaidīgo skanējumu!

Kad dziedājām sociālās aprūpes centrā, atcerējos teikto, ka šiem bērņiem ar īpašām vajadzībām nevajag, lai viņus žēlotu, viņus jāuztver kā līdzīgus, atbalstot un dodot iespēju izpausties. Šeit izjutu, ka Dievs ir īpaši tuvu.

Atgriežoties mājās, vēl nedēļu piedzīvoju lielu dziedinošu un attīrošu iespaidu. Tas izpaudās caur asarām, atklāsmēm, paraugoties uz savu dzīvi it kā ar Dieva acīm, kas deva saskatīt iespējas un cerību.

Inese: – Atbraucot uz Liepāju, man sākās kakla sāpes kā žiletas, un mazliet apstulbu – ko te vispār daru? Dziedāt nevaru, brīvbrīdī peldēties arī ne, Svētajā Mīšē bija jāraud. Un vēl lasījums ar Jēzus trīskāršo jautājumu Pēterim: “Vai tu mani mīli?” Tad ļāvos, lai Dievs šķīstī. Ir retas reizes, kad tiešām mīlam pa īstam, un šī mīlestība ir Dieva dāvana, nevis izkopta stāja. Darbnīcu pieredze un blakusēdētājas sāpes pēc neveiksmīga kritiena ļāva apjaust, ka kādam vienmēr būs jāēd ciešanu maize, lai pārējie piedzīvotu svētīkus.

ATKLĀTNE NO KARMELA. ZINĀŠANA ENĢEĻU LĪMENĪ

Te nerunāšu par kādām īpašām atklāsmēm, privātām vizijām vai tamlīdzīgām lietām. Runāšu par patiesību, kas XXI gadsimtā ir pieejama visiem, kas tikai grib to sadzirdēt, saprast, it sevišķi meditējot, lūdzoties ar Dieva Vārdu. Precīzāk – ar vēstuli efeziešiem. Šo tekstu pamanīju lasījumos, kas bija paredzēti Vesperēm svētās Marijas Magdalēnas un Pazzi dienā.

Cik tas lieliski skan, ka Dieva noslēpums (vai zinājt, ka Dievam ir savi noslēpumi?!), Kristus noslēpums jau ir atklāts visai pasaulei. Citēsim pilnu tekstu, lai ir skaidrs, par ko ir runa.

“Tas (Kristus noslēpuma izpratne) citām cilvēku bērnu paaudzēm netika sludināts, kā tas tagad ticis atklāts Garā Viņa svētajiem apustuļiem un praviešiem, ka pagāni Kristū Jēzū ir Viņa apsoliājuma līdzmantinieki un vienas miesas locekļi un līdzdalībnieki, pateicoties evaņģēlijam, kura kalps es esmu kļuvis, saņemdam Dieva žēlastību, ko Viņš man devis sava spēka darbībā. Man, no visiem svētajiem vismazākajam, ir dota šī žēlastība pasludināt pagāniem neizdibināmo Kristus bagātību, un apgaismot visus, kā izpildās noslēpums, kas no mūžiem bija apslēpts pie Dieva, kas visu radijis, lai Dieva daudzveidīgā gudrība caur Baznīcu kļūtu zināma Varām un Spēkiem debesīs saskaņā ar mūžīgo lēmumu, ko Viņš piepildīja mūsu Kungā Jēzū Kristū. Viņam mēs uzticamies un, ticēdami uz Viņu, pašāvivā tuvojamies Viņam.” (Ef 3, 5-12)

Šķiet, ka vairāk vai mazāk šis teksts ir

zināms visiem Kristum ticīgajiem, bet jautājums, ko mūsos tas izraisa? Vajadzētu, lai fakts, ka Dievs jau sen domāja par katru no mums un mums dod ticības dāvanu, ievēd sava Dēla, Jēzus Kristus Sirdi, iepriecina poļu, latviešu un citu tautu cilvēku sirdis!

Tādējādi Dievs domāja ne tikai par Izvēlētās tautas garīgo bagātību, bet arī par pagānu izpestīšanu un svētumu! Sirds priecājas, apzinoties, ka man un tev Dieva mīlestība un visas vajadzīgās žēlastības ir dotas tikpat lielā mērā, cik tas bija paredzēts jūdiem! Tomēr, skatoties uz vēsturi, ņemot vērā dažādu Dieva svēto no Itālijas, Polijas, Spānijas, Indijas vai citurienes piensumu Baznīcā un pasaulē, mēs riskētu teikt – mums dots pat vairāk! Jo kādas

lietas viņi darīja! Kādā veidā atklāja Dieva klātbūtni un Viņa darbību! Kādā mērā pacēla paaudžu dzīves stilu!

Ja tas nepietiekoši uzrunā, varbūt vērts pameklēt to caur kontrastu un pamēģināt pafantazēt, iztēloties, kā tas būtu, ja tomēr Dieva plāns neskartu poļus, latviešus un citus, vienīgi jūdus. Vai varam iedomāties, kā izskatītos katrs no mums un mūsu valstu vēsture, kāds būtu tagadējās dzīves līmenis, ja mēs nebūtu bagātināti ar Kristus mantojumu?

Apziņu par mums doto ticības zināšanu dāvanu prezentē teksta 10. pants. Tautu apustulis akcentē, ka, pateicoties tam, kas noticis un notiek Baznīcā, kas mums ir dots Jēzū Kristū, tika apgaismoti arī Dieva enģeļi! Cik dažiem tas var skanēt pār-

steidzoši, ka viņi, Dieva gari, tie, kas kalpo Viņa torņa priekšā (sal.: Dan 7, 10; Atkl 5, 11; 7, 11), nezināja, ko Dievs domā attiecībā uz mums, cilvēkiem. Daži tomēr nebrīnīsies, apzinoties, ka, lai kāda sadarbība ir starp, piemēram, karali un viņa kalpu, darba devēju un strādnieku vai citā kontekstā – vīru un sievu –, vienmēr var būt lietas, kuras dažādu iemeslu dēļ nebūs atklātas pat šiem abiem cilvēkiem.

Patiesību par Dieva noslēpuma (attiecībā uz dvēseļu pestīšanu) atklāšanu skaisti papildina sv. Pēteris savā vēstulē: *“Par šo pestīšanu ir rūpīgi taujājuši un pētījuši pravieši, kas sludināja jums nolemto žēlastību. Tie cenšas uzzināt, uz kuru vai kādu laiku viņos norāda Kristus Gars, kas iepriekš liecināja par Kristus ciešanām un tām sekojošo godību. Viņiem tika atklāts, ka ne viņiem pašiem, bet jums kalpoja tas, ko jums pēc Svētā Gara atsūtīšanas no debesīm sniedza tie, kas jums sludināja evaņģēliju, kurā pat enģeļi vēlas ieskatīties.” (1 P 1, 10-12)* Apustulis pasvītro, ka ne tikai kādi cilvēki, tai skaitā pravieši un Dieva svētie, centās izprast vairāk un vairāk par Mesijas atnākšanu: kad Viņš nāks, kur parādīsies, ko darīs, kā kalpos, kā cietīs, bet pat enģeļi bija ieinteresēti izprast, ko Dievs domā darīt pasaules vēsturē!

Vienā no poļu Bībeles izdevumiem pie šī panta ir piebilde, ka, pateicoties tam, ka Dieva radītajiem debesu gariem jau no sākuma viss nebija atklāts un izskaidrots, daži no tiem, kad uzzināja vairāk par Dieva mīlestību uz cilvēkiem, sacēlās. Tie atkrita un ir kļuvuši par ļaunajiem gariem, kas mudināja cilvēkus, lai Jēzu Kristu piesistu krustā. Tie domāja, ka tādējādi viņi nopietni traucēs Dieva plānam un iznīcinās Viņa godu Kristū. Bet tieši, pateicoties tam, it kā par spīti Dieva plāns izpildījās, un ļauno garu vāri attiecībā uz cilvēku un Dieva radību (izņemot viņus pašus – ļaunie gari nevar atgriezties, jo viņu lēmums jau ir mūžīgs), tika Kristū pilnīgi iznīcināta (sal. 1 J 3, 8). Par

cilvēku aklumu, ko velns izmantoja, lasām arī te: *“Pilnīgajiem arī mēs sludinām gudrību, bet ne šīs pasaules un ne šīs pasaules valdnieku gudrību, kas iznīkst; bet mēs sludinām noslēpumaino un apslēpto Dieva gudrību, ko Dievs pirms mūžiem paredzējis mūsu godam. To neviens no šīs pasaules valdniekiem nav atzinis, jo, ja viņi būtu atzinuši, tad viņi nekad godības Kungu nebūtu krustā situši.” (1 Kor 2, 6-8)*

Tāpat tas, ko mēs zinām par Kristus atnākšanu un kas ir mūsu mantojums, izraisa lielu sirds pateicību Dievam. Viņš vēlējās mums atklāt tādas lietas, kuras pilnībā nezināja nedz pravieši, nedz Dieva enģeļi! Centīsimies to Dievam izteikt katrā Svētājā Misē, Breviārā un visās savās privātajās lūgšanās (vārdos, dziesmās, klusumā, asarās...). Centīsimies arī pastāvēt kalpošanā Dievam un Viņa svētajai Baznīcai, lai tāpat kā esam līdzīgi praviešiem zināšanas līmenī (vismaz šī raksta komentēta punkta ziņā), tā būtu viņiem līdzīgi arī sirds svētumā!

**Priesteris Pāvils Kamola,
Karmels Dževinā, Polijā**

Pāvils Kamola

PELNOS PASLĒPTA CERĪBA KARMELA UGUNSKURS

*Mans ugunskurs ir līdzīgs Jaira meitai.
Pelnu kaudze, kas nav mirusi, bet gul.*

*Aizkustināta ar klusuma nūju,
aplikta ar skapulāra zariem,
tā dzied Makabiešu himnu
par Elija, Terēzes un Jāņa uguni.*

*Vienīgi jautājuma āķis neļauj
mierīgi gulēt:
vai paslēpt to nāvē, jo tas būtu tas
vislabākais,
vai likt to svečturī, jo tas jūsu dēļ
nepieciešams...?*

LIECĪBA PAR TICĪBAS CEĻU

20. maijā Madonas katoļu baznīcā sa-laulājās **Kristīne Purīna** un **Jānis Barkāns (attēlā)**. Ikdienā Kristīne strādā vides aiz-sardzības nozarē – Valsts Vides dienestā kārtu dokumentu plūsmu (un interesanti, ka viņas darba vieta atrodas iepretim Ma-donas lūgšanu kapelai). Jānis strādā celtniecības, meliorācijas un lauksaimniecības jomā.

– Man šī ir otrā laulība, pirmā tika noslēgta dzimt-sarakstu nodaļā, – tiekoties sarunā, atklāj **Jānis**. – Kad bildināju Kristīni, biju šķīries un zināju, ka laulības sakra-mentu abi saņemsim baznīcā. Tā kā Kristīni iepazīnu kā ticīgu cilvēku, lūgumu laulāties baznīcā respektēju, arī man tas likās saistošs. Ie-priekš lielas saprašanas par Baznīcas lie-tām nebija, šai ceļā mani ievadīja Kristīne. Turklāt sagatavošanās procesā uzzināju, ka pirms četrdesmit gadiem Barkavas ka-toļu baznīcā esmu kristīts.

Ikdienā līdzās darbam celtniecības, meliorācijas un lauksaimniecības no-zarē papildus darbojos nevalstiskajās organizācijās – probācijas dienestā, ar cilvēkiem, kas cieš no atkarībām, kalpo-ju arī cietumos. Pats esmu atkarīgs, bet jau kādu laiku alkoholu nelietoju, dzīvoju skaidrā. Ja kāds vēlas, varu un cenšos pa-līdzēt.

Kristīne. Esmu madoniete, studiju lai-kā un pēc studijām dzīvoju Rīgā, bet pa-gājušā gada rudenī atgriezās Madonā. Tā kā ikvienam cilvēkam nepieciešams ga-rīgs pamats, 2005. gada Lieldienās Ma-donas katoļu baznīcā tiku kristīta. Tas no-tika jau pieaugušā vecumā, tā bija manis pašas izvēle. Garīgo ceļu turpināju Rīgā, bet, atgriežoties Madonā, abi ar Jāni iz-gājām Alfa kursu. Man tas bija ticības pa-

matu atkārtojums, Jānim – ticības pamatu nostiprināšana.

Jānis. Alfa kurss likās ļoti interesants. Patika nedēļas nogale Kalna skolā, visi lektori un draudzes garīgie cilvēki. Paldies priesterim Mārim un Alfa komandai, tā tie-šām bija vajadzīga pieredze!

Pēc Alfa kursa vaicājām pries-terim, vai baznīcā varētu sa-laulāties. Mums ieteica pāru kursus vai rekolekcijas Kānā. Doma par rekolekcijām Lie-pājā ir aktuāla, nākotnē, ie-spējams, tās apmeklēsim.

Kristīne. Es pati kopienā “Chemin Neuf” esmu darbo-jusies. Šobrīd gan mazāk aktīvi, bet esmu Liepājā, kopienas mājā gadu dzīvojusi, pieskatījusi bērnus, ga-tavojusi ēst un bijusi arī kopienas pasā-kumos Otkombā, divus gadus dzīvojusi Francijā, kopienas “Chemin Neuf” vēl ci-tās vietās.

Jānis. Esmu priecīgs, ka katru dienu varu dzīvot skaidrā, dāvēt mīlestību un būt milēts, nest pienesumu sabiedrībai.

Iepriekšējās attiecībās nodzīvoju div-desmit gadus, beidzamos piecus – skaid-rā. Tas bija mans lēmums pārtraukt šīs attiecības, kam sekoja smags dzīves pe-riods. Tikai pēc laika gluži nejauši iepazīnos ar Kristīni. Kad izteicu piedāvājumu, vai viņa nevēlas draudzēties un būt kopā (uzreiz gan viņai atklāju, ka esmu atkarīgs cilvēks), saņēmu piekrišanu. Biju septi-tājs debesis – pateicīgs, jo, esot skaidrā, visgrūtākais man ir attiecību veidošana. Protams, mēs visi dzīvojam Dieva žēlas-tībā, jautājums tikai, cik tai atveramies. Varam noslēgties, būt egoistiski un paši sev dievi vai tomēr atzīt augstāka spēka esamību. Kurā brīdī un kuram šī atklāsme atnāk, nav noteikts.

Kauns, bailes, vainas apziņa ir dzinulis, kas atkarīgo dzen kā vāvere ritenī. Ja tam tiek pāri, pārņem liela pateicība Dievam.

Jau minēju, ka darbojos anonīmo al-koholiķu grupā. Mums ir daudz pasākumu un jubileju svinības. Madonas anonīmo alkoholiķu grupai šogad apritēja 20 gadi. Nozīmīgo jubileju svinējām Ūdens tūris-ma attīstības centrā “Bāka” pie Lubāna, kur sabrauca dalībnieki no visas Latvijas un arī citām valstīm. Grupas biedriem no-tiek arī vasaras nometnes, kopīgi svinam “jāņus”, dodamies izbraukumos uz ārze-mēm. Prieks, ka Kristīne to atbalsta, uz pasākumiem ierodamies kopā, jo atkarība un līdzatkarība pārīm, ģimenei ir darbs mūža garumā. Esmu gandarīts, ka Kristīne ir man līdzās, ka varam brīvi un atklāti ru-nāt par visām tēmām un būt viens otram.

Svarīga ir apzināta rīcība, slimības at-pazīšana – pamanīt, kā tā grib izpausties uzvedībā, ar kairinājumiem iespaidot jū-tas, emocijas. Mūsdienās ir daudz grāma-tu, ir atbalsta grupas – visa palīdzība un nepieciešamie ieroči ir pieejami.

Kristīne. Atceroties mūsu iepazīšanos, varu teikt, ka Jānis mani savaldzināja ar visu savu būtību. Viņš ir ļoti apsviedīgs, apķērīgs un vienmēr atrod veidu, kā pār-steigt. Ieklausās otrā, jo viņam ir svarīgi, kā es jūtos, līdz ar to jūtos milēta un sa-prasta.

Laulības ceremonija mums notika baz-nīcā, vēlējāmies būt šaurā lokā, kas arī iz-devās.

Jānis. Laulības dienu un vakaru gribē-jām veltīt tikai viens otram. Lai būtu sava diena, lai nav jāuztraucas par viesu lāb-sajūtu, lai ar tīru dvēseli un sirdsapziņu, vienotām domām un jūtām esam viens otram.

Tagad, vasarā mūsu laiks rit lauku mājā, kur daudz darba veltām dārza iekopšanai, zāles pļaušanai un garīgai izaugsmei. Pa-vasarī bijām priecīgi piedalīties draudzes talkā baznīcas dārzā, kur ar zāģi palīdzēju vīru darbos, bet Kristīne nesa zarus, kasija lapas. Esmu pāris naktis dežūrējis arī lūg-šanas kapelā, vasarā tam laika pietrūkst. Lai attiecības attīstītu, esam atvērti un labprāt apmeklēsim Kānas kustību vai re-kolekcijas cetur.

Kristīne. Prieks, ka arī mana kolēģe piedalās draudzes dzīvē, ar vīru salaulā-jās Cēsvides katoļu baznīcā. Pirms Liel-dienām mēs reizē gājām Krusta ceļu pa Madonu. Svētceļojumā gan šoreiz nedo-šos. Visam ir savs laiks. Esmu gājusi svēt-ceļojumā no Rīgas uz Aglonu un ticu, ka kopā ar Jāni uz Aglonu kādreiz dosimies no Madonas.

Inese Elsiņa,
foto no personīgā krājuma

RŪPES PAR DRAUDZES SAIMNIECISKO DZĪVI

Gulbenes baznīca vienmēr ir izcēlusies ar vienkāršību un eleganci. Allaž tīra, sakopta, silta un bezgala mīļa. Negribu teikt, ka cītur ir savādāk, vienkārši katram savas mājas tāpēc vien ir mīļākas un labākas, ka tās ir mājas.

Kad viss ir tik sakopts, vai aizdomājāmies, ka par to visu kāds rūpējas, ka jāiegulda liels darbs, lai tā būtu?

Paldies Dievam un visiem, kas regulāri un rūpīgi tīra baznīcu, kārtu ziedus, dekorē, mazgā, gluđina, ravē, stāda! Paldies Dievam un visiem, kas strādā pie malkas sagatavošanas, krāsns tīrīšanas un kurināšanas! Tam vajadzīgs ne tikai darbs, bet arī laiks un pāri visam – labā griba. Ja nepiedalos un neiesaistos kādā no šiem procesiem, man arī nav tiesību kritizēt. Tā domāju, tāds ir mans viedoklis.

Prāvests Gaitis Dubults kalpošanu Gulbenes draudzē sāka, diskutējot ar draudzes locekļiem par savu redzējumu, kas ir kārtojams saimnieciskajās lietās. Aktuālākais, kas jāsakārto, ir apkures katla maiņa, iepriekšējo nomainot ar katlu, kas tiks ku-

rināts ar granulām. Pirmkārt, esošais katls ir novecojis, bet otra būtiska problēma ir malkas sagatavošanas un pats kurināšanas process. Faktiski līdz šim uz saviem pleciem to iznesa daži cilvēki, kas pavisam nebija vienkārši un viegli. Solīts, ka apkures katla uzstādīšana notiks jūlijā. Līdzekļus granulu iegādei ziedosim vasarā, tāpat kā pirms tam malkas iegādei.

Gulbenes baznīcas viens no sānu altāriem, kas veltīts Jānim Kristītājam.

Prāvestam Gaitim ir iecere papildināt vai nomainīt āra apgaismojumu, lai baznīca un apkārtnē būtu gaiša arī diennakts tumšajā laikā. Jāmaina vai jāremontē durvis, daži logi, lai, kurinot baznīcu, nesildītu āru. Jāstrādā pie apkārtnes kopšanas. Jāremontē ērģeles.

Ideju un plānu ir daudz, taču tam ir vajadzīgs finansējums, tāpēc visas ieceres reizē netiek īstenotas, tas notiks pakāpeniski, sākot ar svarīgāko un nepieciešamāko.

Novēlu prāvestam un mums visiem – lai izdodas! Lai Žēlsirdīgais Dievs palīdz un vada!

Iveta Dzērve

KAM LĪDZINĀS DEBESU VALSTĪBA? UZDEVUMS IKVIENAM

Lasi pantu un uzzināsi atbildi. Salīdzini ar pantu no Mateja evaņģēlija 13, 44!

**Sagatavoja
Palmira Gailīte**

.umurīt oš krēp nu, ri mat sak, usiv dodrāp nu teion, ot rap seimadāceirp, nu, apēlsap nu adarta skēvlic ok, iatnam iatpēlspa āmurīt sānizdl abitslav usebeD

SVĒTĀS MARIJAS MAGDALĒNAS PIEMĒRĀ

22. jūlijā Baznīca atzīmē svētās Marijas Magdalēnas svētkus. Marija Magdalēna ir bijusi grēciniece, kuras skaistā atgriešanās aprakstīta Evaņģēlijā. Satikusi Jēzu, sieviete ar asarām slaka Kunga kājas, nožāvē tās ar saviem matiem, skūpstā un svaida ar eļļu. Klātesošajiem, kuri brīnās, kā Viņš ļauj grēciniecei sev pieskarties, Jēzus atbild: „Viņš daudz grēki tiek piedoti, jo viņa ir daudz mīlējusi.” Savukārt Marijai Magdalēnai Kungs saka: „Tevi izglāba tava ticība.” (Lk.7,37-50)

Kopā ar Jaunavu Mariju, apustuļi Jāni un dažām sievietēm Marija Magdalēna ir klāt pie krusta, Jēzum miršot, bet Lieldienu ritā viņa steidzas apraudzīt Jēzus kapu, pirmā sastop Kungu pēc augšāmcelšanās un saņem Viņa pavēli iet un liecināt par redzēto. Viņu mēdz dēvēt par apustuļu apustuļi.

Cauri laikiem vislielākie grēcinieki tapuši par vislielākajiem svētajiem, jo atteikušies no iepriekšējās dzīves Jēzus dēļ. Taču, manuprāt, Baznīca un draudze nereti aizmirst šo grēcības faktu, un kristieši nereti vēlas pieņemt jau svētus, pilnīgus cilvēkus, aizmirstot, ka mūsos katrā ir nepilnības un neredzot cilvēku visā viņa būtībā. Grēcinieka būtība ir vēlme mainīties, bet viņš vai viņa tik un tā nāk no savas dzīves pozīcijas un pieredzes. Cik reizes nav dzirdēta nievājoša attieksme pret tiem tur – grēciniekiem. Ar to retāk var sastapties katoļu baznīcā, biežāk – dažādās jaunās kristīgajās kustībās. Daudzi aizmirst, ka Jēzus uz grēciniekiem skatījās taisni, bet arī žēlsirdīgi un ne nievājoši. Kāpēc šo skatienu aizmirsuši tik daudzie kristieši vai vienkārši cilvēki darba vidē un uz ielas? Cik reizes dzirdēts, ka tam, lūk, dzīve tāda, tas tāds, šitas jocīgs utt. Mēs katrs, protams, tīri dabīgi vērtējam cilvēkus un novērojam faktus, bet, ja vakariņu temats ir kaimiņa apspriešana un

nozākāšana, tad der pavisam vienkāršs paņēmieni – iedomāties nevis to, ka kaimiņš būtu Jēzus un ko nu tad, bet, ka Jēzus ienāk ciemos pie jums un dzird, kā zākājat savu kaimiņu. Jēzus klusām sēdētu līdzās ar lielu mīlestību, kurā jums pašiem vienkārši paliktu kauns no otra dzīves apspriešanas negatīvā gaismā. Mēs visi mēdzam, tā teikt, patrīt mēles, bet ir cilvēki, kuriem nav citu sarunu tematu, kā otrs. Šie cilvēki neaicinātu Mariju Magdalēnu uz tēju, bet, ja arī aicinātu, vēlāk ar draugu vai radu loku apspriestu, cik gan tā Magdalēna izlaista. Tomēr atliek vien viņai nožēlot grēkus un kļūt Jēzum tik tuvai, ka mēs viņu aizlūdzam un godinām.

Kad dzīvoju Rīgā, bieži redzēju bezpajumtniekus un sāku viņiem vienkārši teikt: – Sveiki! Citreiz tā bija īsa saruna, dažreiz negribējās sarunāties, vien ātri sasveicināties, lai cilvēks justos pamanīts. Arī es dažkārt izvairois, jo šķiet, ja tikai sāksu runāt, prasīs naudu. Bet uz to vērts izdomāt pretatbildi, taču nepamanīt šādu cilvēku, manuprāt, ir savu garīgo acu notrulināšana. Nav īsti pareizi tikai svētdienās dievbijīgi nosēdēt Svētajā Misē un uz brīdi skatīt visu caur Jēzus brillēm, vajag pamanīt arī pasauli sev apkārt. Zinu daudzus draudzes cilvēkus, kuri ir ļoti cilvēcīgi un nekad otram neko nepārmetīs. Tieši šādos cilvēkos un priesteros saredzu Jēzus daļiņu, Viņa klātbūtni. Es pati Viņu redzu pilnīgi visos, it īpaši ar Baznīcu saistītajos, bet visvairāk redzu tajos “klusajos ūdeņos”, kuri ļauj sevi lūkoties ar tādu seju un dvēseli, kāda nu ir, un cenšas to saskatīt. Neviens nemet akmeni, lai izmainītu tavu atspulgu, bet pieņem un ļauj akmeņus sviest tev pašam, jo tikai tu pats Dieva spēkā vari veikt pārmaiņas, gluži kā savulaik svētā Marija Magdalēna.

Diāna Lozko

KANELA NOMETNĒ PIEDALĀS GULBENES BĒRNI

Vanesa. Kanela nometnē es piedalījos pirmo reizi. Iepriekš biju gājusi vairākos svētceļojumos, tāpēc likās interesanti pieņemt šo izaicinājumu – bez vecākiem, būt ar citiem bērniem un Dievu.

Pirmajā dienā, kad ieradāmies Gančauskās, ieraudzīju tik daudz dažādu bērniem domātu laukumiņu un baloniem rotātu uzrakstu: „Kur sākas Debesu valstība?”. Man bija divas somas, viena palika, otru mamma nesa uz istabiņu. Es jau grasījos ņemt otru somu, kad piestaidzās priesteris Pēteris un iesaucās: „Sveika, kā Tevi sauc? Tu esi manā – oranžajā – grupiņā!” un viesmīgi palīdzēja uznest somu. Tas bija tik jauki! Pēc tam bija kopīga Svētā Mise, kuras sākumā priesterim pamanīju skaistu sv. Jāzepam veltītu ornātu. Man tas likās tik neparasts, jo svēto Jāzepu ar garu zaģi rokās vēl iepriekš nebiju redzējusi!

Nometnē piepildījās mans bērnišas sapnis – jāt ar zirgu! Tas bija tik lieliski, ka gribētos atkārtot. Aktivitāšu bija ļoti daudz: šāvām ar lokiem, veidojām baložu origami, gleznojām, vingrojām, veidojām aizsardzības tīklu Ukrainai, lai palīdzētu glābt iedzīvotājus no kara. Vēl mēs dziedājām. Īpaši iepatikās „No māla veidots es” un „Es esmu ceļš, patiesība, dzīvība” – dziesmas, kuras animatori mums iemācīja dejot ar kustībām. Arī mājupceļā kopā ar vecākiem un Bernadeti tās dziedājām līdz pat Gulbenei. Ar Bernadeti bijām kopā

vienā istabiņā dažas dienas. Pārējās mūsu meitenes bija katra citā istabiņā. Bet kāda gan tam nozīme, jo visi bērni bija jauki!

Man patika Svētās Mises, jo bija daudz bērnu un citādāka noskaņa nekā parasti, patika priesteri Pētera oriģinālie sprediķi.

Kā arī patika tas, ka katra grupa gatavoja skečus. Īpaši atceros Jēzus kristību Jordānas upē. Bija iespēja caur izrādi to piedzīvot un būt tajā laikā. Vēl ar prieku atceros pusdienas, jo tās iesākās ar jautru dziesmu un bija ļoti gardas. Mana grupiņas vadītāja bija Diāna – jautra, draudzīga un priesteris Pēteris – labs, draudzīgs, ļoti at-

saucīgs. Arī māsa Diāna mūs visus pieskaņīja un palīdzēja. Grupiņās bija vairāki bērni no Ukrainas. Sadraudzējies ar meitenēm, kuras bija manā istabiņā, un citām no „violetās simfonijas” un Agritu no „oranžajiem tīģeriem”. Mums kopā bija jautri. Grupiņu nosaukumi radās otrās dienas vakarā, kad pie uguns kura visi dalījāmies un nobalsojām par atbilstošāko nosaukumu. Biju ļoti iepriecināta par uguns kuru, vakarēšanu ar jokiem, tas bija lieliski! Pirms braukšanas, kad mamma jautāja, vai ņemšu līdz telefonu, es atteicos, un bija prieks, ka telefons tiešām nebija vajadzīgs. No nometnes man līdz atbrauca grupiņā veidotais baltais origami balodis. Tā ir mīļa, dinamiska piemiņa, jo mēs to veidojām paši un tam var kustināt gan asti, gan spārnus. Pat mamma teica, ka vēlas tādu iemācīties uztaisīt. Es atbildēju, ka iemācišu!

Agrita. Man patika būt kapelā un pieņemt Svēto Komūniju. Ļoti patika iespēja daudz dziedāt. Katra diena sākās ar rīta rosmi, kurā bija „superīgais solis jeb skaļais lēciens”. Katrai dienai bija sava tēma, par ko dalīties. Visinteresantākais veids, kā parādīt tēmu, bija teātris. No sporta aktivitātēm patika jāt ar zirgiem, jo nekad to nebiju darījusi. Brīvajā laikā spēlējās laukumīnā vai krāsoju istabiņā savu burtnīcu „Kur sākas Debesu Valstība?”. Interesantas bija atraktīvās dziesmas ar kustībām pirms ēdienreizēm, bet visvairāk patika, kad

priesteris Pēteris lasīja pasaku.

Beatrise. Nometnes sākumā biju kautrīga, jo nepazinu istabas biedrenes, bet pēc tam iepazinos, sadraudzējies un bija interesanti. Pirmajā dienā lija lietus, un likās, ka nevarēs iet ārā dzīvoties, vēlāk tas mainījās. Patika dekorēt kapelu. Bija patīkami, ka brīvajā laikā varēja pazvanīt vecākiem un iet spēļu laukumā.

No aktivitātēm vislabāk patika loka šaušana un klinšu kāpšana. Patika Vissvētākā Sakramenta adorācija. Labprāt vēl piedalītos šādā nometnē.

DIEVA DĀRZS OKEĀNA KRASTĀ

Aprīļa beigās kopā ar domubiedru grupu Jāvos izaicinājumiem bagātam pārgājienam Portugālē. Piecu dienu gājienā gar okeānu, vidēji mērojot 25 km dienā un nesot visu nepieciešamo līdz, piedzīvoju ļoti siltu pavasari un pieredzēju fantastiskus skatus, kas pavērs ceļā. Gājiens pa smilšainajām takām pāri klinšainajiem stāvkrastiem bija piepūles vērts – iespaidīgie dabas skati pārsteidza un sajūsmināja ik uz soļa. Ziedošo plāvu burvība priecēja un izbrīnīja nepārtraukti.

Apbrīnojami, kā smilšainā augsne ir tāda augu dažādība un krāsainība – zied un smaržo timiāns, lavanda! Cik daudzveidīgs, gleznains un krāšņs ir Dieva dārzs! Ikreiz, stāvēt uz augstas klints okeāna malā un nolūkojoties uz okeāna tirkīzilo ūdeni un baltajiem viļņiem, sajūsmā par Dieva radīto gleznu aizrāvās elpa.

Pateicība Dievam par garīgo stiprinājumu Viņa dienā Lagušas 16. gadsimta Santa Maria baznicā!

Valentina Ločmele

SVĒTCEĻOJUMS UZ AGLONU. CEĻŠ, KAS PĀRVEIDO

Svētceļojums ir ceļš, kuru ejam kopā. Satikšanās dzīves ceļā pārveido mūsu dzīvi. Satikšanās ar Jēzu un Viņa mācekļiem ļauj piedzīvot dzīves garīgo perspektīvu. Evanģēlijs par Emausas mācekļiem ir stāsts par kādu reālu satikšanās pieredzi. Emausas ceļā tiek izmainīta cilvēka dzīves un pieredzes perspektīva, šis ceļš atklāj augšamcelšanās realitāti, kurā katrs esam aicināti ieiet. Tas ir ceļš, kas ved prom no mūsu cilvēciskajām ilūzijām un iedomātās pasaules, ved pie Kristus. Emausas mācekļi ir noskumuši, vilušies, zaudējuši cerību, jo kāds ļoti dārgs sapnis, ko viņi loloja, nav piepildījies. Viņi ir pieņēmuši lēmumu mainīt savas dzīves virzienu un dodas prom no Jeruzalemes. Dažkārt arī mūs pārņem bezcerības un nomāktības sajūta, vientulība, no kuras nerodam izeju, un nereti par to pastāstām saviem tuvākajiem. Mēs katrs dzīvē lolojam kādus sapņus, to, ko vēlamies labprāt īstenot, mērķus, kurus sasniegt. Nereti tas neizdodas, un tad jūtamies vilušies šajā dzīvē un pasaulē, zaudējam pašāvēību uz Dievu. Emausas mācekļi ir

gatavi savos iespaidos dalīties ar nejašu garāmgājēju, viņi stāsta par Jēzu un saka, ka tas, kurš bija viņu cerību pamatā, ir nodots un miris pie krusta: „Bet mēs cerējām, ka Viņš ir tas, kurš atpestīs Izraēli.” Jēzus, pievienojoties mācekļiem, ceļa sākumā uzklausa viņus, viņu rūpes un raizes, vilšanās sajūtu. Pēc tam Viņš liek viņiem līdzdzīvot ilgo pestīšanas ceļu, kuru Dievs ir sagatavojis cilvēkiem un kurš atklājas Svētajos Rakstos. Viņš izskaidro Rakstus: „Vai nevajadzēja, lai mesija ciestu, pirms ieiet savā godībā?” Vakaram iestājoties, mācekļi svešinieku ieaicina kā viesi. Viņš ņem maizi, lauž to un dala, un, lūk, mācekļiem šie žesti liekas pazīstami, viņi tos jau ir piedzīvojuši kopā ar Kungu. Tātad tie turpinās, tātad Jēzus ir atkal tuvu klāt, lai turpinātu būt ar mācekļiem. Viņi tik ļoti ir pārveidoti caur šo tikšanos, ka maina sava ceļa virzienu. Viņi izjūt iekšēju nepieciešamību liecināt par šo īpašo un personīgo tikšanos ar Jēzu: „Viņu acis tika atvērtas.”

Priesteris Māris Ozoliņš

SVĒTCEĻOJUMS MADONA – AGLONA

Svētceļojums plānots **no 7. līdz 13. augustam**. Pieteikšanās līdz 31. jūlijam pa tālruni 29333292 (Vita). Svētoceļnieku tikšanās – 31. jūlijā plkst. 12 Madonas katoļu baznīcā. Svētoceļojuma garīgais vadītājs – priesteris Māris Ozoliņš. Maršruts: Madona–Saikava–Barkava–Stirniene–Rudzāti–Sutri–Aizkalne–Aglona.

SVĒTCEĻOJUMS GULBENE–AGLONA

Svētceļojums plānots **no 4. līdz 13. augustam**. Pieteikšanās pie Diānas Strupkas (t. 29242570). Dalības maksa – 40 eiro. Svētoceļojuma garīgais tēvs – priesteris Ingars Stepkāns no Alūksnes. Iziešana 4. augustā pa maršrutu: Gulbene–Litene–Balvi–Rugāji–Bērzpils–Gaigalava–Rikava–Galēni–Riebiņi–Katrīne–Aglona.

IESKATS GRĀMATĀ „PĀRU (NE) BŪŠANAS”

Jau pirms kāda laika savu lasāmo grāmatu sarakstā ieliku Gata Lūduma 2021. gadā iznākušo grāmatu „Pāru (ne) būšanas”, beidzot to arī izlasīju! Grāmatas autors ir daudz studējis, tajā skaitā teoloģiju un ģimenes un sistemātisko psihoterapiju. Šī attiecību grāmata ir īpaša ar to, ka pāra attiecības ir skatītas no 10 baušļu prizmas. Interesanta un negaidīta interpretācija, kas atgādina par Dieva baušļu nozīmīgumu cilvēka dzīvē, par to vienmēr esošo aktualitāti un perspektīvu. Grāmata rosina domāt.

Pirmo bausli „Es esmu Dievs, tavs Kungs, tev nebūs citus dievus turēt manā priekšā” pāra attiecībās autors skaidro tā, ka pāri ļoti nozīmīgas ir pāra attiecības un, ka svarīgi, lai tās būtu jēgpilnas un lai darbs, vecāki, atsevišķi hobiji, draugi vai jebkas cits netiktu turēts augstāk par šīm attiecībām. Lasot par otro bausli, mani pārsteidza autora doma par pašpārliecinātības trūkumu un to, ka neesot tie, kas esam, mēs nelietīgi valkājam Dieva vārdu, jo esam radīti pēc Viņa līdzības. Interpretējot pāra attiecībās trešo bausli, grāmatas autors vēsta, ka ir svarīgi ieviest dienas, kad pāris fiziski, sociāli, mentāli un garīgi atjaunojas. Šo svarīgo apgalvojumu papildina piemērs par diviem cilvēkiem, kas mēģina nogāzt koku, viens no tiem zāgē bez apstājas, bet otrs regulāri atpūšas. Par brīnumu, koku ātrāk nogāzt izdevās cilvēkam, kas ik pa laikam atpūtās, jo šajās pauzēs viņš katru reizi uzasināja zāģi. Ceturto bausli „tev būs savu tēvu un māti godāt, lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo savā zemē” autors attiecību kontekstā skaidro kā savas ģimenes vēstures un pieredzes izziņāšanu,

pieņemšanu un godāšanu, kas palīdzēs būt iecietīgam arī pret savu partneri, saprotot, ka cilvēku, viņa vērtības, izvēles, reakcijas un daudz ko citu ietekmē arī viņa ģimenes pieredzētais. Piektajā bauslī „tev nebūs nokaut” grāmatas autors runā par dažādu vardarbību attiecībās, jo īpaši emocionālo nogalināšanu, kas visbiežāk notiek konflikta laikā, kad tiek pateiktas vai izkliegtas nevajadzīgas frāzes.

Sestajā bauslī „tev nebūs laulību pārkāpt” autors vairāk runā par to, cik svarīgi ir investēt attiecībās, tās kopt un pie tām strādāt, lai nerastos vēlme pēc citām.

Septītais bauslis „tev nebūs zagt” attiecību aspektā runā par laika sadalījuma līdzsvaru, lai netiek zagts gan kopīgais laiks, gan iespēja pabūt vienatnē. Astotā baušļa interpretācija „tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko” grāmatā vēsta par to, ka attiecībās ar cilvēkiem esam subjektīvi, tāpēc jebkas, ko kādam stāstām no sava skatu punkta, nav pilnībā patiesība, kā arī tiek akcentēts komunikācijas nozīmīgums. Devītais bauslis grāmatā attiecību aspektā tiek iztirzāts tā, ka katras attiecības ir unikālas, nav jāskatās, kā ir citiem vai kāds jākopē. Desmitais bauslis „tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu, kalpu, kalponi, lopu, nedz ko citu, kas tam pieder” arī ir plaši iztirzāts, taču īsumā autors atkal aicina kopt attiecības, lai nemaz negribētos iekārot kaut ko, kas ir citam.

Iesaku šo grāmatu, kas, iespējams, veicinās idejas, kā mazliet vairāk kopt attiecības, ko paturēt prātā, ko pierakstīt. Tas būs arī labs veids, kā atkārtot 10 baušļus.

Linda Kaščuka

MŪSU CEĻOJUMS UZ BARSELONU

Ceļojumu plānojām kā dāvanu viens otram dzimšanas dienā, taču piedzīvojām arī neplānotus pārsteigumus, kas ieliksimoja mūsu kā katoļu sirdis. Brauciena laiks sakrita ar *Corpus Christi* svētkiem, kas gadsimtiem ilgi tiek uzskatīti par ikgadējiem svētkiem pilsētā. Centrālais notikums ir Euharistiskā procesija uz katedrāli, bet programmā ir arī citi tradicionālās kultūras pasākumi: strūklakās dejojošas olas, ziedu paklāji ar Euharistijas simboliem skvēros un milzu figūru svīta pa pilsētas centra ielām.

Dienu veltījām Katalonijas "Aglonas" apmekļojumam. Aptuveni 50 kilometrus no Barselonas atrodas Monserratas benediktīniešu abatija, kas vairāk nekā 700 gadus ir Katalonijas reģiona garīgā sirds. Svētceļnieki uz svētvietu kalnos ierodas, lai apmeklētu Melno Madonnu. Tā ir maza koka statuļa – Vissvētākā Jaunava attēlota kā karaliene ar Kristus bērnu klēpī. Līdzīgi kā Aglonas Dievmātes Brīnumdarītājas svētbilde tā apveltīta ar liecībām par neskaitāmiem brīnumiem un žēlastībām. Par melno to sauc tāpēc, ka seja no daudzajām svecēm ir nokvēpusi pavisam melna.

No jebkuras vietas pilsētā ir redzama Jēzus Sirds bazilika. Baznīcu vainago milzīga bronzas Svētās Sirds statuļa. Lai nokļūtu līdz baznīcai, jāizmanto trošu vagoniņš. No laukuma preti baznīcai paveras aizraujošs skats uz pilsētu un Vidusjūru. Baznīcā apmeklējām svētdienas Svēto

Misi. Tā bija pēdējā no četrām svētdien un notika kriptā – adorācijas kapelā, klātesot vien 10 cilvēkiem. Šeit izbaudījām katoļu baznīcas skaistumu – jebkurā pasaules vietā Svētajā Misē kaut svešā valodā var saprast visu, kas notiek.

Mūsu spilgtākās atmiņas tomēr saistās ar Svētās ģimenes bazilikas apmeklējumu. To projektējis katalāņu arhitekts Antonio Gaudi, kurš tiek saukts par "Dieva arhitektu". Darbs iekļauts UNESCO Pasaules mantojuma sarakstā. Šobrīd tā ir lielākā nepabeigtā Romas katoļu baznīca, taču atvērta apmeklētājiem. Nepilnu gadsim-

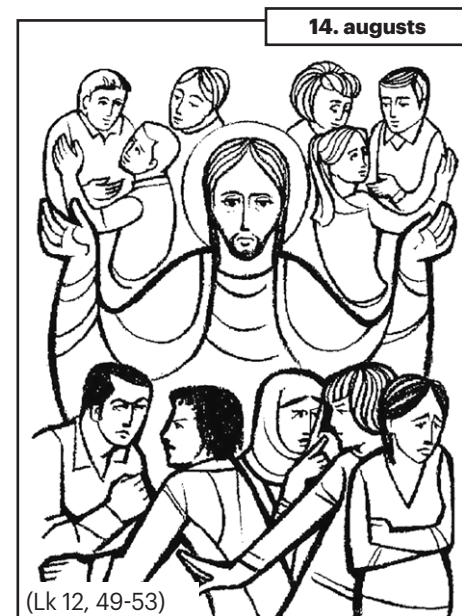
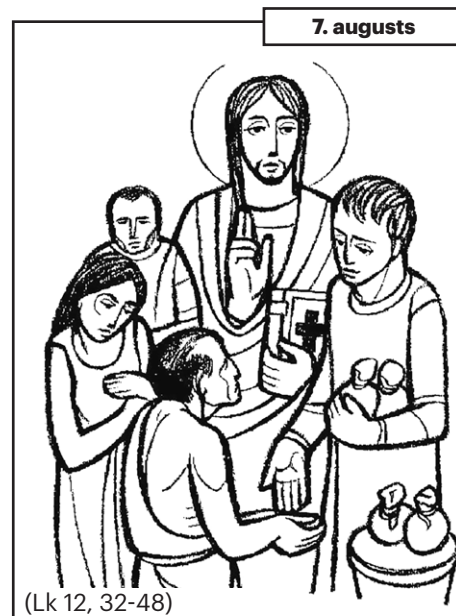
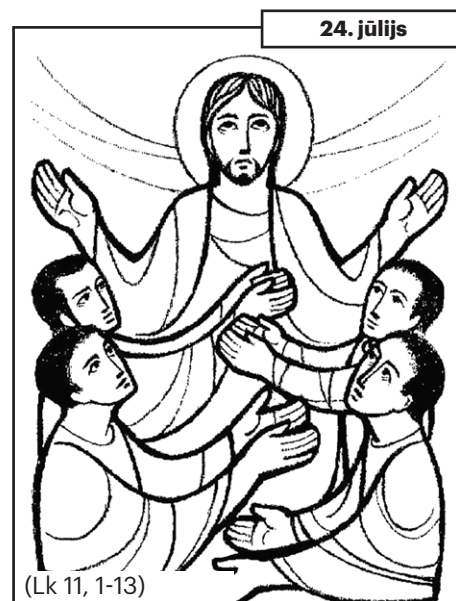
tu būvētajā dievnāmā, kas no iekštelpas veidots kā mežs, apstājas laiks. Telpas milzīgie apjomi, konstrukciju slaidums, vitrāžu gaismu spēle, detaļu teoloģiskais papildījums liek emocijām gaviļēt. Te savas tehniskās spējas atrāda ne tikai arhitekts un gadsimta "brīnišķīgais prāts", bet arī būvnieki, namdari, tēlnieki, vitrāžisti, galdnieki, keramiķi. Gadsimta laikā mainījušās projektēšanas tehnoloģijas, bet nemainīga palikusi idejas skaidrība: "Lai veidotu lietas pareizi, vispirms nepieciešama Mīlestība un tikai tad tehniskās spējas." (A. Gaudi)

Katedrāles apmeklējums "iekrita" Agneses 40. dzimšanas dienā un bija kā brīnišķīgi savijījoša dāvana. Paldies Dievam par saņemtajām žēlastībām!

Agnese un Jānis Liepiņi

Svētdienas Evanģēlijs

LŪK, ES TEIKŠU, KAS JĀJŪT, JĀREDZ UN JĀDZIRD!

Tev jājūt, jāredz un jādzird radība, visa radība.

Kādēļ tu tik ļoti satraucies par vienu asaru, kas parādījusies uz kādas gleznas Dievmātes skropstās, bet neredzi neskaitāmās rasas lāses pavasara ritā, pļavā?

Kādēļ tu cel tādu brēku, ja kāds ir pamanījis tikko jausamu statujas sakustēšanos, bet nespēj vairs klusā sajūsmā vērot vareno zvaigžņu kustību?

Kādēļ tu esi gatavs iet daudzus kilometrus, lai ieraudzītu Kristus brūces svēta cilvēka delnās, bet nepieej un nenogļāsti nabaga ievainotā rokas?

Mācies sajūt Dievu dzīvajā radībā.

Atklāj Viņa skaistumu saules skaistumā, kas apspīd tavas zemes dienas.

Saklausī Viņa balsi brāļa balsī, kurš ir tepat blakus un meklē tavu tuvumu.

Netērē vairs laiku, nemeklē Dievu savās fantāzijās!

Kad tu saskatīsi brīnumu bites spējā sameklēt iegu savā stropā, tu jutīsi, ka Dievs ir tuvu tev un tavai klusēšanai. Un tad mēģini dziedāt.

Par debesīm, ko Tu mums dod, alleluja!

Par sauli, ko Tu mums dāvā, alleluja!

Par jūru, ko Tu mums ļauj skatīt, alleluja!

Par draugiem, kurus Tu mums ļauj satikt, alleluja!

Alleluja, arī tad, ja debesīs pirms vētras apmācas,

Alleluja, arī tad, ja saule nežēlīgi dedzina,

Alleluja, arī tad, ja draugi tevi aizmirst.

Žēlastība ir man visapkārt,

Dievs, kurš mani mīl, ir man visapkārt

Dievs, kurš man pieskaras, mājā visā.

Dievs ir visā, kas mani veido par Viņa dēlu.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis

(t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Palmira Gailīte, Ginta Ābelīņa. Uz vāka – Ingunas Jankovskas zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no 25. psalma.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.

Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.